

μιάς και της άλλης δίκης, μεταξύ του έλλείμματος και του γραμματισμού, άλλ' ότι αυτός, ως Εισαγγελέας, δεν ήδύνατο ούτε καν πόρρωθεν να άρθῃ της υποθέσεως του έλλείμματος.

Τὸ ἔγκλημα τοῦ ὁποῦ μίαν καὶ μόνην ἀκρὰν ἀνεσῆκ-
σεν ἢ ἐν Σύρᾳ τὸ πρῶτον γενομένη τοῦ γραμματισμοῦ ἀ-
νακάλυψις δὲν εἶναι ἐν, εἶναι πολλαπλοῦν. Καὶ ἂν θέλετε,
σφοδρύτερον ἀκόμα, δὲν ὑπάρχει κυρίως εἰπεῖν ἔγκλημα,
ὁπάρχουν **ἐγκληματίας**. Ἐγκληματίαι φανεροί, παραδο-
θέντες ἤδη εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἐγκληματίαι ἡμιφανεροί,
καλυπτόμενοι ὑπὸ παρὸν ἢ παρελθόν ὑπουργικὸν χαρταρ-
λάκιον καὶ ἐγκληματίαι μυστικοὶ ἀποκαλυφθησόμενοι, ὅταν
ἡ δευτέρα τάξις συν θεῷ τῆς Ἑλλάδος ἅμα τῇ συνόδῳ τῆς
νέας Βουλῆς παραδοθῇ αἰς τὸ σταυρωθῆναι» εἰς χεῖρας τῶν
Σταυρωτῶδων. Τί ἐζητοῦν οἱ ἐγκληματίαι αὐτοί; Νὰ κα-
ταφάγωσι μόνον τὸ Θεβαϊκὸν Ταμίον; Νὰ παραχαρά-
ξωσι μόνον τὸ ἑλληνικὸν γραμματισμὸν; Νὰ παραποιήσωσι
μόνον τὸν τουρκικὸν καὶ μὲν; Αὐτὰ ὅλα ἦσαν μέσα, τὰ
ὅποια ἠδύνατο νὰ ὦσι καὶ ἄλλα· τὸ Θεβαϊκὸν Ταμίον
φέρ' εἰπεῖν νὰ εἶναι Κεντρικόν, τὸ γραμματισμὸν τραπε-
ζογραμμάτιον καὶ τὸ χαρτονομίσμα τῆς Τουρκίας χαρτο-
νόμισμα τῆς Αὐστρίας. Δὲν ὑπάρχει βλέπετε ἔγκλημα γραμ-
ματοσήμου, ἔγκλημα ἑλλείμματος, ἔγκλημα καὶ μὲ, ὅπως διε-
χώρισεν αὐτὰ ἡ σοφὴ δικαιοσύνη· ἀλλὰ ὑπάρχουν ἐγκλη-
ματίαι οἵτινες διὰ παντός μέσου ἐζητοῦν νὰ ληστεύσωσι.
Δὲν ἦσαν τόσο ἀδυσώπητοι ἔχθροὶ τοῦ δημοσίου ἑλληνι-
κοῦ πλούτου, ὥστε νὰ ζητῶσι μόνον ἀπ' αὐτοῦ νὰ ὠφελη-
θῶσιν. Αἱ βλέψεις τῶν ἦσαν διεθνεῖς· εἶχον μάλιστα ἀ-
νεπτυγμένον πολὺ τὸ αἶσθημα τοῦ μιτοτουρκισμοῦ τῶν,
ἥσαν Τουρκοφάγοι ὡς ὁ Κολοκοτρώνης ἢ ὁ Καραϊσκάκης
καὶ ἀπεπειράθησαν νὰ ξεπατώσουν τὴν Τουρκίαν οὐχὶ κη-
ρύσσοντες τὸν πόλεμον κατ' αὐτῆς—καὶ ἴσως εἶναι τοῦτο
εἰς ἐκ τῶν λόγων δι' ὃν ὁ Κουμουνδούρος ἀπέφυγε τὸν
πόλεμον—ἀλλὰ πλημμυροῦντες τὴν ἐπικράτειάν της κιβδη-

λου χαρτονομίσματος. Εἶχον ἔδρας τὴν Κωνσταντινούπο-
λιν, τὰς Ἀθήνας καὶ τοὺς Παρισίους. Εἶχον ἀτμόπλοια εἰς
τὴν διάθεσιν τῶν καὶ φιλοῦντες τὰ λογοπαίγνια τὰ ἐβά-
πτισαν μὲ τὸ ὄνομα τῆς Κολχίδος, διότι ἐζητοῦν νὰ κα-
τακτήσωσι καὶ αὐτὸ, οὐχὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, ἀλλὰ τὸ
χρυσὸν κέρας τῆς Ἀμαλθείας· εἶχον ἀποστόλους εἰς τὴν
διάθεσιν τῶν, ληστοπειρατὰς· εἶχον καὶ βλέψεις ἀπωτέρας,
τὰς ὁποίας ἐνέπνεον καὶ λόγοι πατριωτικοί· ἐζητοῦν ν' ἀ-
πογυμνώσουν αὐτὸν τὸν Ἀθῶνα καὶ τὴν Μακεδονίαν, πρὶν
τοὺς ἀπογυμνώσουν οἱ αὐατριακοὶ ἀετοί· ἦσαν ἐπιχειρημα-
τίαι· ἐζητοῦν νὰ εἰσαγάγωσι τὴν μεγάλην καλλιέργειαν·
ὁ Βελένδζας ὑπέσχετο εἰς τοὺς ὕψηλους συνεταίρους του
μετὰ τὴν Καστανιώτισσαν νὰ τοῖς πωλῇ ὅλην τὴν Θεο-
σαλίαν· οἱ ὑπουργοὶ ἔχαινον τὸ στόμα, ὅταν τοῖς ἀνεκοί-
νου τὰ ὕψηλὰ σχέδια τῶν· ταπεινὰ ὅργανα τῶν μεγάλων
ἐγκληματιῶν ἦλθον ἐδῶ ἐξαιτούμενα βοήθημα ἑκατοντά-
δραχμον καὶ ἔπειτα εὐρέθησαν μὰ δὲν ζεύρω πόσαι οἰκίαι,
ἔτοιμοι νὰ προικίσωσι τὴν θυγατέρα τῶν μὲ διακοσίας χι-
λιάδας δραχμὰς· εἶχον τόσα σχέδια μικρὰ καὶ μεγάλα,
ὥστε πρὸ τοῦ καθρέπτου τὴν νύκτα ὅταν ἐξεδύοντο ὑπὸ
καπνοῦ, ῥητινίτου ἢ κονιάκ θὰ προσέβλεπον τὰ ἀναστή-
ματά τῶν, γιγάντων ἀναστήματα. Ἐξ Ἑλλάδος, θὰ ἔλε-
γον, θὰ προκύβουν καὶ πάλιν οἱ νέοι κατακτηταὶ καὶ, με-
τριόφρονες αὐτοί, θὰ εἶχον βεβαίως πρόχειρον καὶ τὸν
βασιλέα τῶν, ὃν θὰ ἔβαλλον ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ληστρικῆς
κοσμοκατακτήσεως!

Τί ἐχωρίσατε λοιπὸν σχολαστικοὶ δικασταί, ὑποποῖ-
Εἰσαγγελεῖς, γελοῖοι ἀνακριταί, ἔνοχα συμβούλια; Τί δι-
κοκωμωδίας παρεσκευάσατε εἰς αἱ ἐδώσατε γελοῖα ὀνόματα
Δίκη παραποιήσεως μονολέπτου γραμματισμοῦ ἢ Δίκη τό-
σων χιλιάδων ἑλλείμματος. Τί συνελάβατε υἱοὺς Βελένδζηδες
καὶ υἱοὺς Καϊμάκηδες, πωλήσαντας παραπεποιημένον γραμ-
ματισμὸν διὰ νὰ πληρώσουν χρεὶα καρέδων καὶ σφαιριστη-
ρίου; Ὁμοιάζετε ὡς πελάτην ξενοδοχείου ὀφειλέτην ὅστις

ΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ

Λονδίνον, 22 Νοεμβρίου 1881

Φίλιπτον «Μὴ Χάνισαι».

Εὐρίσκομαι εἰς μετάνοιαν διὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἣν ἐν τῇ
πρώτῃ μου ἐπιστολῇ σοὶ ἔδωσα καὶ ἣν ἐν τούτοις δὲν δύ-
ναμαι ν' ἀποφύγω.

Ἐντυπώσεις Λονδίνου! Καὶ τίς θὰ τολμήσῃ νὰ βε-
βαιώσῃ ὅτι ἠδυνήθη νὰ διασπᾷ τὴν κοινωνικὴν ὁμίχλην
ἣτις καθιστᾷ τὴν Νέαν ταύτην Βαβυλῶνα ὁμοίαν τῇ ἀτμο-
σφαίρᾳ τῆς; Ποῖος θὰ δυνήθῃ νὰ εἴπῃ ὅτι περιέλαβε δι' ἀ-
καταπονήτου ὀφθαλμοῦ τὴν ἀπέραντον ἔκτασιν ἣτις ἀπο-
τελεῖ τὸ θαῦμα τῶν μεγαλοπόλων τῆς Εὐρώπης; Τίς θὰ
κατορθώσῃ νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι περιεπλανήθη εἰς τοὺς δια-
δρόμους τῶν μεγάρων τῆς «Hyde Park lanes» ἵνα σπουδάσῃ
τὴν ζωὴν τῶν Πατρικίων, ὅτι ἐκυλίσθη εἰς τὰς ἀπαισίους
ἀτραπούς τοῦ Βορείου Λονδίνου, ὅπως ἀνατάμῃ τὸ παράδο-
ξον ὃν ὅπερ καλεῖται outdoor indigent, ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὰ
χηματοκιβώτια τοῦ City ὅπως ἀριθμήσῃ τὸν ἐσπαρμένον
πλοῦτον τοῦ ἐμπορίου, ὅτι κατῆλθεν εἰς ὅλα τὰ καταγώγια
ὅπως ἴδῃ ὅλας τὰς ἀόριστους κεφαλὰς τοῦ ἐγκλήματος, ὅτι

ἐταξινόμησεν ὅλας τὰς οὐσίας αἰτίνες κατευνάζουσιν ἐν-
ταῦθα τὴν πείναν, καὶ ὅλας τὰς ὕλας αἰτίνες ὑγραίνουσι
πρὸς στιγμὴν, ἵνα ξηράνωσι περισσότερον τοὺς φλογώδεις
λάρυγγας ὅλης τῆς κάτω κοινωνίας, ὅτι εὗρε τὸν μῖτον δι'
οὗ ὠδηγήθη εἰς τὸν Λαβύρινθον τῆς πολιτικῆς τῶν κτιρίων
τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, ὅτι ἐμέτρησε πόσην ἀρετὴν, καὶ πό-
σην κακίαν κρύπτει ἡ καρδιά τοῦ φυσιολογικοῦ αἰνίγματος
ὅπερ καλεῖται Ἀγγλος, ὅτι ἐνάρκωσε τοὺς φύλακας τοῦ
Windsor Castle ἵνα ἴδῃ τί συμβαίνει ὑπὸ τὴν στέγην τῆς
«Great Woman», καὶ ὅτι ἀνῆγειρε τὰς αὐλαίας τῆς κλίνης
τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας, καὶ τοῦ Δουκὸς τῆς Ἀλβανίας,
ὅπως μελετήσῃ τὴν ποικιλίαν τῶν πριγγηπικῶν παννυχί-
δων;

Χάος!... Ἐν τῇ χρυσοποικίλτῳ τοῦ Ταμίσεως ἐταίρα
δὲν ὑπάρχει συναίσθησις... Δὲν ἐσπούδασα καλῶς τὸν κοι-
νωνικὸν Κύκλωπα, ὃν ἀνέταμον ὁ Hugo καὶ ὁ Zola, ἀλλ'
ὅταν κατὰ τὴν βραχεῖαν διαμονήν μου, τὸ βλέμμα μου ἐρ-
ρίφη ἐπ' αὐτοῦ, εἶδον τὴν σαπρότητα τῶν μελῶν του, τὴν
διέκρινον, τὴν ἐχώρισα, καὶ ἀπέφυγα τὴν δυσωδίαν τοῦ
ἐγκλήματος, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς αἴγλης τῆς ἀρετῆς. Ἐν
Παρισίοις ἡ κακία brille par son obscurité, καὶ δὲν εἶναι
ἀνάγκη νὰ ᾔναι τις κρανιοσκόπος, ὅπως ἐν τῷ πρώτῳ κι-

ἐξ ὅλου τοῦ γεύματος ζητεῖ νὰ πληρώσῃ τὴν μουστάρδαν.

Τὸ κατ' ἐμὲ ἀπὸ τοῦδε προοιωνίζομαι τὴν σημερινήν δικὴν γελοίαν ἢ τοῦλάχιστον ἀπλοὺν πρόλογον μεγάλου δράματος τὸ ὁποῖον θ' ἀνελίχθῃ ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ κεφαλῇ δηλαδὴ τοῦ Κράτους οὐ τὸν ἐγκέφαλον ἀπεμύζουσιν οἱ μεγάλοι καταχεαῖται. Τὰ δόντια τῆς Σύρας δυνατόν νὰ εἶναι διὰ λουκούμια τοῦ Σταματελάκη καὶ τὴν μικρὰν αὐτὴν περὶ γραμματοσήμου δικήν, ἀλλ' ἡ **μεγάλη Δίκη**, ἥτις θα συνταράξῃ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, εἶναι διὰ τοὺς ἀθηναίκοις δόδοντας οἵτινες ἐπὶ τέλους καὶ καμμιὰ φορὰ ματόνουν.

Ὡς οὖν εἰς τὴν ἀνωτέρω καὶ περιμένετε ἀνυπομονῶς τὰς Δίκης. Σκεφθῆτε ὅμως ὅτι ἡ ὥρα εἶναι 8 π. μ. καὶ περιμένω ἐγὼ μετὰ μείζονος ἀπὸ σᾶς ἀνυπομονίας τὴν 10ην ὅτε καὶ λέγεται ὅτι θὰ γίνῃ ἡ ἐναρξὶς τῆς Δίκης.

Ἔως οὗτοῦ ἐλθῇ ἡ δεκάτη αἰ. ἐνασχοληθῶ ἀκόμη ὀλίγον μαζὺ σας, φιλοπερίεργοι μου Ἀθηναῖοι, διότι δὲν σὰς εἶπον πῶς πέρασα ἐν τῷ ἀτμοπλοῖῳ. Θὰ ἐνδιαφέρεσθε βέβαια νὰ μάθητε, ἂν ὅχι οἱ φίλοι μου, ἀλλὰ αἱ φίλαι μου. Βέβαιως καὶ ἐγὼ τόσα...

Νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἡ μικρὰ συντροφιά μας ἐν τῇ πρώτῃ θέσει τῆς Καρτερίας ἀπετέλει ἐπάνω κάτω μικρὸν δικαστήριον; Δὲν γνωρίζω, ἀλλ' ἐξ ὅσων ἐγνώρισα ὅλοι ἐκεῖ εἴμεθα ἀνθρωποὶ τῆς Δίκης. Ἀποῦ ἦτο μαζὺ μας καὶ ὁ κ. Βισαγγελεύς; ἀκόμα, ὅστις ἐκ πρώτης ὄψεως μοι ἔκαμεν ἀγαθοτάτην ἐντύπωσιν, δὲν φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἐξαλειφθῇ μετ' ὀλίγον. Οἱ ἄλλοι ἦσαν ἡ δικηγόροι ἡ μάρτυρες; ἀποῦ ὁ εὐφυὲς φίλος μου κ. Μαρῖνος ἐξέλαβε καὶ ἐμ' ὡς μάρτυρα καὶ ἐζήτησε νὰ μάθῃ μόνον ἂν εἶμαι τῆς ὑπερασπίσεως, ἢ τῆς κατηγορίας. Εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος αἰθουσάριον μίαν στιγμὴν σχεδὸν συνεκροτούμεθα εἰς δικαστήριον. Ἐφαίντο ὅτι προήδρευεν ὁ Βισαγγελεύς. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ κ. Γρη-

γοράκης καὶ ὁ κ. Διναρᾶς ἀμφοτέρω ταμιακοί. Εἰς τῶν δικηγόρων ἔλεγε καὶ περὶ τοῦ υἱοῦ Διναρᾶ ὅστις εἶχε συλληφθῇ μετὰ τοῦ υἱοῦ Καϊμάκη, ἀλλ' εἶτα ἀπελύθη. Ὁ δολιχὸν ἤγνοιε ὅτι εὐρίσκετο ἐκεῖ ὁ πατὴρ του. Διότι τὰ λεχθέντα ἀπετέλουν κατηγορίαν. Καὶ καθ' ὅσον καταλαμβάνω, τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀπολυθέντος θὰ φηγοῦράρῃ καὶ σήμερον ἐν τῇ Δίκῃ. Ἐννοεῖται πλέον τὰ περαιτέρω, τὰ ὅποια μὲ ἐν ἀστείον! ἀστείον! ἔλθω.

Τὶ οἰκογενειακὸν ὅμως χαρακτῆρα λαμβάνει ἡ δικαιοσύνη ὅταν δὲν φορῇ τὸ ἐσπράσιμον κράσπεδόν της. Ἦσαν ἐκεῖ δικασταί, δικηγόροι, μάρτυρες. Νὰ τοὺς ἤκούατε ἀδελφωμένοι ὅλοι καθυστέρουν ἡ ὑποκρισία, ἡ σοβαρότης, ἡ ἐπίδειξις καθυστέρουν αἱ ἐξογκουμέναι παρσιαι, τὸ ἐξαγριῦμενον βλέμμα, τὸ πανουργικὸν τῆς φωνῆς, τῶν χειρῶν αἱ ἀτασθαλῖαι, τὸ ἔξαρμα τῆς κεφαλῆς καθυστέρουν ἡ πατρις, τὸ δίκαιον, ἡ Θέμις, ἡ ἀλήθεια καὶ μόνῃ ἡ ἀλήθεια.

Ἐπρόκειτο περὶ τῶν Ἐνορκίων. Ὁ Βισαγγελεύς ἔλεγεν ὅτι βεβαίως θ' ἀναζητήσουν νὰ μάθουν τὴν ἀλήθειαν. Κατεῖτα ἀποτενιόμενοι πρὸς τοὺς δικηγόρους, τοῖς ἔλεγεν: σᾶς συμφέρει.

Δύο ὁμοῦ δικηγόροι:

— Ἀμ δὲν μᾶς συμφέρει!

Εἰς τὸ δικαστήριον ὅμως τί θὰ εἰπῶσι; Ὅτι δὲν ἐπιζητοῦσι τὸ συμφέρον τῶν πελατῶν αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ συμφέρον τῆς ἀληθείας.

Ἐβλεπον ὅλους τοὺς δικηγόρους ἐνθουσιασμένους ἀπὸ τὴν ἰδέαν νὰ ἀθωωθῶσιν οἱ πελάται των; Καὶ τί πελάται; Ἀχιλλεὺς καὶ Θρασύβουλος Βελένδζας; Ἐγας κι' ἕνας. Ἦρχισα μὰ τὴν φιλίαν των — ἐπάνω κάτω τοὺς ἐγνώριζα ὅλους — μετὰ τὸν φλογόχρουν δὲ Παπαλεξανδρῶν ἡμῖν στενότερον συνοικειωμένος — ὀλίγον νὰ τοὺς ἀπεχθάνωμαι.

Ἠρώτησα τὸν κ. Τυπάλδον:

— Δὲν ὑπάρχει παράδειγμα δικηγόρου πεισθέντος περὶ

νῆματι τοῦ Γάλλου διδῆς τὴν ψυχὴν του; ἀλλ' ἐν τῇ κοινωνικῇ ταύτῃ καταδόθῃ ἥτις καλεῖται Δονδίνον, ὅλη ἡ ψυχολογικὴ τέχνη ἐξαφανίζεται. Ὑπὸ τὸν ὕψηλόν πῖλον ἐγκυμονεῖται τὸ φρικωδέστερον ἐγκλημα, καὶ ὑπὸ τὸν ἀποτρίπτειον σκουφὸν ἐδρεύει πολλὰκι ἡ ἀγιοτής. Τὸ μειδίωμα συνήθως εἰς τὰ χεῖλη ἀγνώστου ἀγγλοῦ ὁμοιάζει τὸν φανὸν τοῦ νυκτοκλέπτου, διαχύνει φῶς, ἀλλὰ φῶς ἐγκληματικόν. Καὶ ἡ φέρουσα τὰς ἀγριοτέρας ρυτίδας μορφή διακρίνεται πολλὰκι εἰς τὰ κύματα τῆς πυρκαϊᾶς, κοσμουμένη ὑπὸ τοῦ ἀρρήτου κάλλους τῆς ἀγαθοεργίας. Καὶ οὕτω ἐν τῷ κοινωνικῷ τοῦτῳ ζῶνι συμβαίνει ἀπὸ καὶ ἐν τῷ φυσικῷ. Ἐκαστὸς ἀπώθει ἀδιακρίτως πάντα.

Βίπον, δὲν ὑπάρχει ἐν Δονδίνῳ συναίσθησις. Ναι! Δὲν ὑπάρχει χαρὰ, δὲν ὑπάρχει θλίψις, δὲν ὑπάρχει ἀπόλαυσις, δὲν ὑπάρχει αἴσθημα. Τὴν χαρὰν κατέστρεψεν ἡ μέθη τῆς προώρου ἡδυπαθείας, τὴν θλίψιν ἡ μέθη τοῦ Brandy τὴν ἀπόλαυσιν ἡ μέθη τῆς ἰδιοτροπίας, τὸ αἰσθημα ἡ μέθη τοῦ συμφέροντος. Ὅλοι κατέστησαν κοινωνικοὶ Μιθριδάται. Κατέπιον προώρως τοσάκις, τόσας δόσεις τοῦ γοήτρου τῶν αἰσθήσεων, ὥστε ὅταν ἔρχεται τὸ φυσικὸν τούτων στάδιον δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἐπ' αὐτῶν ἐπήρειαν. Καὶ οὕτω ὁ κάτοι-

κος τῆς πρωτευούσης τῆς Ἀγγλίας θησαυρίζει τὰ ἑκατομύρια, καταρώμενος τὴν ζωὴν, βλέπει, τὸ πρόσφατον θυγάτριόν του, μετὰ τοῦ δέους τῆς ἐθμοτυπίας ἀποκαλῶν αὐτὸ Miss, ἀγωνιᾷ ἐνῷ ψυχορραγεῖ ὁ μονογενὴς υἱός του, ἀγωνιᾷ. ἵνα εὐρὴ ἔαν ἦναι καλλίτερον νὰ χαράξωσιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τάφου, τὸ Earl, ἢ τὸ Lord, καὶ διέρχεται τὴν πρώτην νύκτα τοῦ Ὑμεναίου του, χασμῶμενος ἐπὶ τοῦ κλιντήρος τῆς αἰθούσης του, καὶ μελετᾷ τοὺς ὁδηγοὺς τῆς Εὐρώπης. Δὲν ὑπάρχει τι ἵνα συγκινήσῃ τὸ δυστυχὲς θῦμα τοῦ κόρου. Ἡ θλίψις προσεφλήθη ὑπὸ τῆς πλήξεως καὶ ἡ ἡδονὴ ὑπὸ τῆς προώρου ἀπολαύσεως. Ἡ ὑπαρξὶς τοῦ ἰδρύεται ἐπὶ κατεσκαμμένῳ θεμελίῳ.

Καὶ οὕτω ἐπέρχεται τὸ Spleen, ὅπερ διαδέχεται ἡ αὐτοκτονία. Καὶ πόσα αὐτοκτονία! Κατὰ τὰς πληροφορίες τῆς αἰσφαίρας διαρκούντος τοῦ πρώτου δεκαήμερου τοῦ τοῦ Νοεμβρίου, εἴκοσι πρόσωπα ἀπεσκορράκισαν τὴν ζωὴν των, κατακρεματίσαντες τὸν λαιμὸν διὰ ζυγαρίου. Εἶδατε ἐκεῖ τρόπον αὐτοκτονίας; Καὶ τί δηλοῖ τοῦτο διὰ τὸν λεπτομερῆ ἐρευνήτην δι' ὃν τὸ ἐλάχιστον γενοδὸς ἔχει ἐννοίαν; Βεβαίως ὅτι τὸν ἀθλίον ἐκείνον αὐτοθυσιαζόμενον ὁργανισμόν ἀπεχαιρέτησεν ἡ συναίσθησις. Δὲν ὑπάρχει ὁ

τῆς ἐνοχῆς τοῦ πελάτου τοῦ καὶ ζητήσαντος τὴν καταδικήν του.

Ὁ ἔχων ὑπογένειον αἶγος καὶ λόγον δικανικόν ὡς ἔχελυν διολισθαίνοντα.

— Οὔτε Βίσαγγελέως, μοὶ ἀπήντησε, πεισθέντος ποτε περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ ὑποδίκου.

Οἱ μάρτυρες ὅλοι διεμαρτύροντο, ὅτι μάστιγν τοῦ ἔχου προσκαλέσει. Ἀποτελοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἰδιαίτην τάξιν. Βίς ὁποῖαν δῆποτε δίκην καὶ ἂν εὐρέσῃν, τοὺς πλείονας τῶν μαρτύρων τοὺς ὑπέλαβον ὡς ἐπαγγελλομένους τὸν μάρτυρα, ὡς ἄλλοι ἐπαγγέλλονται τὸν κλέπτην, τὸν παραχαράκτην, τὸν κισθοπλοιοῦν. Καὶ ἀκούα μίαν παρατήρησίν μου: Τοὺς μάρτυρας πάσης δίκης τοὺς ἐνόμισα πάντοτε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥσσον ὀλίγον ἐνόχους.

Μὲ ἤρεσε πολὺ εἰς τῶν μαρτύρων ὅστις ἐν τῇ ἀηδία του ὅτι ὑποφέρει διὰ τὸ τίποτε ὅλον αὐτὸ τὸ ταξίδι ἔλεγεν:

— Τί τῶθεν αὐτά; Δὲν ἄφιναν νὰ φτηναίνῃ τὸ γραμματόσημο;

Περὶ τὴν θὺν ὦραν ἠγκυροβολήσαμεν πρὸ τῆς Σύρας, τῆς ὁποίας τὸ μαρμαρόκτιστον σύνολον τὸ περιβάλλει πόρρωθεν αἰώνιον λυκαυγές. Ἦτο λοιπὸν ἡμέρα; Καὶ ὡς μετέβημεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὑπὸ τὴν λάμπροτέραν σελήνην.

Βρίνομεν τὸν καφέ μας περὶ τὴν Την, ἀλλ' ἡ σελήνη κατ' ὀφθαλμὸν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἐπεγεῖρει ἁπλῶς ἐνίοτε κατὶ αἰθέρα μακροβούτιζ ἐντός τῶν εἰς διαφανεῖς πέπλους συγκροτούμενων ἀτμῶν τῆς ὑγρᾶς ἀτμοσφαιρᾶς καὶ ἂν ἐλείπον αὐτοὶ βεβαίως θά τὴν εἶχομεν καὶ τὴν δωδεκάτην ἀκόμη. Βίδοποιήσατε παρακαλῶ τὸν πολυτίμον φίλον μου Δὲ Κάστρον περὶ τοῦ περιέργου τούτου φαινομένου καὶ τῷ ἀπόσχουμαι νὰ τοῦ πληρώσω τὰ κατὰ φαντασίαν ἀπολε-

σθέντα πεντακόσια φράγκα τοῦ ἂν ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον διὰ δευτέρας περὶ σελήνης διατριβῆς τοῦ ἐν τῇ Στοᾷ.

Περὶ τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμισίαν ἐπισκέφθημεν μετὰ τοῦ φίλου μου Παπαλεξανδρῆ τοῦδε ὑποδίκου ἐν τῇ φυλακῇ των, κομψῇ εὐτρεπισμένῃ οἰκίᾳ. Συνήντησα καὶ πάλιν τὸ πονηρὸν βλέμμα τοῦ Θρασυβούλου Βελένδζα, φέροντος σκούρον καλογηρικὸν καὶ ἔχοντος πράγματι μορφήν καλογῆρου ἄλλ' ἐξ ἐκείνων τῶν καλογῆρων τῆς Πεντέλης εἰς οὓς δὲν ἐμπιστευομαι οὔτε ταμεῖον, οὔτε γυναῖκα. Ἐκεῖ ἦτο καὶ ὁ Καϊμάκης καὶ ὁ υἱὸς Βελένδζας καὶ ὁ παλὺς Τακούσης.

Ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου ἠκούοντο βρυχηθμοὶ ἐνόμισα ὅτι ἡ πολυτέλεια τῶν ὑποδίκων τοῖς ἐπέτρεπε καμμίαν ἀδυναμίαν νὰ φιλοξενῶσι καὶ ἀντικείμενα τῆς φυσικῆς ἱστορίας ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ. Ἐξῆλθον ὀλίγην ὥραν ἀπάτης, μαθὼν ὅτι ἐνεούετο ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένδζας, ὁ μοιραρχὸς. Ἐπέμεινα νὰ τὸν ἴδω. Καὶ τί εἶδον. Οἷα ἡ φωνὴ, ποιαὶτὴ καὶ ἡ μορφή. Σῶμα πράγματι ἀθλητοῦ, μετὰ ὑποφαινομένους εὐτραφεῖς ἀνδρικοὺς μαστούς, διότι μὰς παραυσιάζθη ὀλίγον negligé. Ἀλλὰ τί κεφαλὴ! Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ τὴν περιγυρῶ ἀπὸ τοῦδε θὰ τὴν σπουδάσω πρῶτον ἐν τῷ δικαστηρίῳ, καὶ ἴσω, καὶ τότε διατάσω δυστυχῶς ἐδῶ εἶμαι φωτογραφικὴ μηχανή. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦδε σὰς λέγω ὅτι δὲν εἶναι καθαρὰς ἀνθρωπίνῃ κεφαλῇ διότι κυμαίνεται μεταξὺ θηρίου καὶ ἀνθρώπου. Ἄλλ' ἡ φωνὴ του, ἡ φωνὴ του, ὁ λέων τοῦ περιβολίου ψάλλει ὡς ἀηδὼν ὅταν βρυχάται ἀπέναντι τοῦ Ἀχιλλεὺς Βελένδζα χαριεντιζομένου. Καὶ τί οὐιλία. Πιστεύω αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος καὶ ἀντικαλυπείρας ἀκόμα νὰ λέγῃ καμμίαν ὕβριν αὐτῇ ἡ γλώσσᾳ του θε ἐσχηματίσθη εἰς τὴν χονδροειδέστεραν ὕβριν.

Τάμεσις ἡ ἡ Locomotive, διὰ τοὺς πτωχοὺς; Δὲν ὑπάρχει τὸ ὑδροκυανικὸν ὄξυ διὰ τοὺς πλουσίους; Ναι! Ἄλλ' ὁ ἀγριοὶς βίος, ἡ ὀδυνηρὰ στέρσις, καὶ ἡ ἀκρατος ἀπόλαυσις ἀποκτηνοῦσι τὴν ἀθλίαν ἐκείνην ψυχὴν, ἥτις νομίζει τὴν ζωὴν ἔχθραν, καὶ μεταχειρίζεται πρὸς ἐξολοθρευτὴν τῆς τὰ ἀπεχθέστερα μέσα.

Ὅταν καὶ ὁ τελευταῖος ὁδολὸς, ὅταν καὶ ἡ τελευταία σταγὼν εὐδαιμονίας, ρεύσῃ ἀπὸ τοῦ βαλαντίου, ἡ τῆς καρδίας τοῦ κατοικοῦ τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων, μένει εἰς αὐτὸν ὁ κόσμος τῆς φαντασίας, καὶ ἐπομένως ὁ κόσμος τῶν ἐλπίδων. Διὰ τὸν Ἀγγλον δὲν ὑπάρχει ἡ γλυκεῖα αὕτη παρηγορία. Ἰσως ὁ τοιοῦτος χαρακτήρ εἶναι ὁ τελειότερος, ἀλλ' ἐρρέτω ἡ τελειότης ὅταν ἄγει πρὸς τὴν δυστυχίαν. Ὁ Ἀγγλος καταναλίσκει τὸ πνεῦμα του ἐπὶ χρόνον μακρὸν ὅπως πραγματοποιήσῃ μίαν ἰδέαν, ὅπως δώσῃ μίαν ἐτι ᾄθῃσιν εἰς τὴν μηχανὴν τῆς Προόδου, καὶ ἀφ' οὗ φθάσῃ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του, ἀφ' οὗ εὐχαριστήσῃ τὴν ἐπιμονὴν του, ἢ τὴν φιλοδοξίαν, ἐναγκαλιζέται τὸ πρῶτον προστυχὸν σχοινίον, καὶ τὸν μᾶλλον προστυχὸν κλάδον δένδρου. Καὶ οὕτω θέτει τέρμα εἰς τὸν τρομερὸν ἐχθρὸν τῆς Πατρίδος του, τὸ πολυθηλήλλον Spleen. Πρὶν ἐπιτύχῃ τοὺς πόθους του εἶναι δυστυχὴς ἐκ στενοχωρίας, ἅμα ἀπολαύσῃ τούτων, γίνεται δυστυχὴς ἐκ πλη-

ξείας. Τὸ κώλυμα τὸν βασανίζει, ἡ ἀσάκησις τὸν φανεύει. Καὶ ὁ βίος του σπενδοκίζομενος ἀπὸ τῆς Σκύλλης ταύτης εἰς τὴν Χάρυβδιν ἐκείνην, εἶναι πάντοτε δυστυχὴς. Θέλετε νὰ ἔχητε ἐν καλὴν παράδειγμα, μίαν μονάδα ἂν πολλαπλασιάζοντες ἐφ' ἑαυτὴν δύνασθε νὰ εὐρύνετε τὴν ποιότητα τῶν ἑκατομμυρίων ὑπηκόων τοῦ Λονδίνου; Λάβετε τὸν Βόρωνα. Δὲν ἐπεθύμησε τὰ πλοῦτη διότι ἐγγεννήθη ἐν αὐτοῖς. Δὲν ἐπόθησε δάξαν, διότι εἰς τοῦτο προέβλεψεν ἡ οἰκογενειακὴ του θέσις. Ὡρᾶσθαι ἀπλήστως τὴν προικίαν τῆς φύσεως, τῆς τέχνης καὶ τῶν ἀγαπητέων. Ἡ Ἀγατολή, ἡ Ἑλλάς, ἡ Ἀνδαλουσία καὶ ἡ Ρώμη ἐκόρησαν τὰς ὀρέξεις του. Ὁ πυρώδης ὀργανισμὸς του λυσσώδως ἀπότησε τὰς γυναῖκας. Αἱ Miss, αἱ Mademoiselles, αἱ Signorine, αἱ Senore, αἱ Jung Frau, αἱ Χανούμ, καὶ αἱ Maid of Athens, ὅλαι αὗται αἱ ποικίλαι σάρκιναι δρόσοι κατέσβεσαν τὴν φλόγα τοῦ ἡδυπαθοῦς Νέρωνος τῆς Ἀλθιόνης. Καὶ ὅταν ἀπῆλυσέ πάν ὅτι εἶναι τὸ ὄργανον τοῦ τολμηροτέρου ποιητοῦ ἐν τῇ γῇ, ὁ περικαλλὴς Λόρδος, ἐτάνασεν ὀκνηρῶς τοὺς βραχίονάς του, ἐχασμήθη, ἔφερε τὰν πόδα εἰς τὸ Μεσολόγγιον, ὅπου εὗρε τρία εἶδη θανάτων. Τὴν πνευμονίαν, (νομίζω, κ. Καρκαμήτσα, καὶ νίπτω τὰς χεῖράς μου), τοὺς στίχους τοῦ Ἀντωνιάδου, καὶ τὴν διακήρυξιν τοῦ Νομάρχου Μεσολογγίου.

